

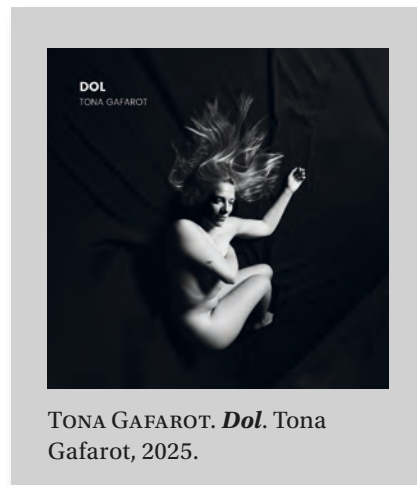
Un dol molt real

Text > XAVIER CASTILLÓN

Hi ha una llarga tradició de cançons de trencament i desamor en gairebé tots els gèneres musicals, des del bolero al blues i el rock, passant per Shakira, però no tanta de discos sencers dedicats a exposar obertament aquesta sensació de pèrdua dolorosa i irreversible, basada en fets molts reals i patits en primera persona. *Dol*, el tercer àlbum en solitari de Tona Gafarot (Llambilles, 1985), és un d'aquests discos, un retrat fidel i sense embuts de com la seva relació es va enfonsar d'un dia per l'altre, en un any especialment convuls de la seva vida en què va anar sumant dols (també per la mort del seu pare) i va acabar descobrint que aquella relació per la qual havia plorat tant havia estat, durant molts anys, una mentida.

Coneguda en la darrera dècada com a component del grup d'havaneres Les Anxovetes, Gafarot havia debutat en

solitari l'any 2014 amb *Alba sísmica*, al qual va seguir el 2021 l'EP *El foc, el caliu i la cendra*, produït per Emili Bosch, membre del duet de pop electrònic b1n0. Ara, la cantant ha trobat un altre aliat, el músic i productor Enric Teruel, per vestir com volia les cançons de *Dol*, amb la sonoritat orgànica que buscava per transmetre aquests sentiments tan reals. Provenent del grup Howlin' Dogs i autor de diverses bandes sonores i de projectes tan personals com ara *El Tripulante*, Teruel ha posat la seva imaginació sonora al servei de la veu de Gafarot i de la seva necessitat de projectar totes les fases del dol, des de la tristesa i el dolor («Quan ja no plori per tu») fins a l'esperança i l'agraïment a la persona que li va obrir els ulls («Punt d'inflexió»), passant pel despit i la ràbia, tan evidents en cançons com ara «Burro que has estat», la sarcàstica «Tobi el gos» i el final de «Gir de guió», que trenca amb

TONA GAFAROT. *Dol*. Tona Gafarot, 2025.

un sol vers la que semblava una gran història d'amor. Per la seva sinceritat, però sobretot per la manera perfecta en què ha plasmat la seva història en cançons d'una bellesa colpidora, Tona Gafarot mereix tots els elogis. I ser feliç.

ALVERD OLIVA. *Flor de nit*. Alverd Oliva, 2025.

SIMFÒNICA DE COBLA I CORDA DE CATALUNYA. *Mare Mundi*. Música Global, 2025.

Ofici de músic Text > X. C.

Set anys després de debutar en solitari amb *Fusta de cor*, aquest músic figurenc de llarga trajectòria implicat en diversos projectes (Natxo Tarrés & The Wireless) torna amb un disc tan personal o més que aquell, produït a mitges amb Enric Teruel, que narra amb una delicada senzillesa el clarobscur dels seus sentiments, com

una flor que s'obre en plena nit. Sis cançons en català i dues en castellà, amb una despullada essència acústica i petits detalls electrònics, mostren un autor i un intèrpret madur i intens. El díptic format per «Avui no puc» i «Avui sí» és un bon exemple d'aquest domini de les eines del músic per crear bellesa i veritat. Se'n diu ofici.

El mar nostre i de tots Text > X. C.

Després d'haver tancat, el 2023, la trilogia «Emociona't amb la SCCC», la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya n'obre una altra amb el seu setzè disc, *Mare Mundi*, que es presenta com un homenatge al mar i a l'aigua.

En aquesta nova aventura, la formació creada per Metalquímia a partir de la fusió de La Principal de

la Bisbal i la Jove Orquestra de les Comarques Gironines s'acompanya de la Polifònica de Puig-reig, Beth, Arjau, Joan Garrido, Mariona Escoda i Samantha. Entre havaneres, cançons dels Beach Boys i Bob Marley, de Serrat i Llach, «Yellow Submarine» i «Titanic», esdevé un gran cant universal al mar amb un regust profundament català.